

Arrest

nr. 339 681 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2024 heeft ingediend om de (schorsing van de tenuitvoerlegging en de) nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 15 maart 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 305 489 van 24 april 2024, waarbij de vordering tot schorsing, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 25 april 2024.

Gelet op de beschikking van 10 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 8 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een onderzoek van de Eurodac-databank blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 23 oktober 2023 in Letland werden afgenomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

De Belgische autoriteiten maken op 13 februari 2024 een terugnameverzoek over aan de Letse autoriteiten, die op 19 februari 2024, in toepassing van artikel 18, lid 1, onder d), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met dit verzoek tot terugname.

Op 15 maart 2024 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verwerende partij besluit met name dat niet België, maar Letland de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam: Y.

voornaam: R. A.

geboortedatum: 23.10.2001

geboorteplaats: Laghman

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Letland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Y., R. A., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, vroeg op 08.02.2024 internationale bescherming. Hij legde gene documenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Litouwen op 13.07.2023 en in Letland op 23.10.2023.

De betrokkene werd gehoord op 12.02.2024. Hij verklaart dat hij religieus gehuwd en dat zijn echtgenote en hun dochtertje in Kaboel (Afghanistan) verblijven. De betrokkene heeft naar eigen zeggen geen familie in een andere lidstaat, maar wel in België te weten zijn beide ouders, 4 broers en een zus.

De betrokkene stelt dat hij Afghanistan in 2019 verliet en verbleef vervolgens in Pakistan. In juni 2023 vloog hij naar eigen zeggen van Pakistan naar de Russische Federatie met een visum, dat door de Russische instanties was verstrekt. Na aankomst reisde hij meteen door naar Wit-Rusland. Na een verblijf van 2 maanden in Wit-Rusland kwam de betrokkene het grondgebied van de lidstaten op onregelmatige wijze binnen via Letland. Hij stelt dat vervolgens zijn vingerafdrukken werden genomen en dat hij meteen verder reisde. In Litouwen moet hij ook zijn vingerafdrukken geven en na een verblijf van 3 maanden kwam hij opnieuw in Letland terecht. Hij verbleef naar eigen zeggen 26 weken in een gevangenis en trok daarna via Litouwen, Polen en Duitsland naar België waar hij op 07.02.2024 aankwam. De betrokkene stelt dat zijn reisdocumenten achterbleven in Wit-Rusland en ontkent dat hij in Litouwen en Letland internationale bescherming vroeg.

Op 13.02.2024 werden de Litouwse en Letse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen.

De Litouwse instanties deelden op 19.02.2024 mee dat de betrokkene op 13.07.2023 internationale bescherming vroeg in Litouwen, dat Letland op 13.09.2023 instemde met een Litouws verzoek tot overname van de behandeling van het verzoek van de betrokkene en dat de betrokkene op 23.10.2023 werd overgedragen aan Letland.

Op 26.02.2024 stemden de Letse instanties met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met ons verzoek tot terugname van de betrokkene.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene vroeg voorafgaand aan zijn eerste volgend verzoek in België internationale bescherming in Litouwen en Letland.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in vermelde lidstaten en houdt vol dat enkel zijn vingerafdrukken werden genomen. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens resultaten type "1" met betrekking tot Litouwen en Letland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in beide lidstaten.

De Letse instanties namen op 13.09.2023 verantwoordelijkheid voor de behandeling van het in Litouwen ingediende verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat verstrekte verblijfstitel.

De Letse instanties erkenden ten overstaan van België verantwoordelijk te zijn en verplicht de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)c van dezelfde verordening.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te

worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Letland is partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Letse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Letland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Letse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Letland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij internationale bescherming vroeg in België omdat zijn in België verblijft. Hij uit geen expliciet verzet tegen een overdracht aan Letland en stelt dat hij de regels wil volgen, maar ook bij zijn familie in België wil kunnen blijven.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Een persoon, die aan de hand van de door betrokkene verstrekte gegevens, als een in 2006 geboren broer van de betrokkene kon worden geïdentificeerd vroeg in 2019 internationale bescherming in België en verkreeg op 01.04.2021 subsidiaire bescherming. De ouders en minderjarige broers en zus van de betrokkene kwamen in het kader van gezinshereniging naar België en vroegen op 07.12.2023 internationale bescherming.

De betrokkene wil naar eigen zeggen bij zijn familie in België blijven. Hij woont intussen bij familie in Antwerpen. Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Duffie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. De

betrokkene verklaarde tijdens het verhoor dd. 12.02.2024 dat hij het opvangcentrum van Zaventem zou verlaten en bij familie zou gaan wonen. Hij voegde toe dat hij een goede relatie heeft met zijn familie. Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn familie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn moeder of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

Letland stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”. Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Letland ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Letse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming.

Met betrekking tot de situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Letland wensen we te verwijzen naar het informatieblad (‘ factsheet’) ‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Latvia’ die door de Letse autoriteiten op 14.04.2023 werd opgesteld en die in het voorjaar van 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd (hierna ‘factsheet’ genoemd). Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de ‘Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation’, die op 29.11.2022 in het ‘Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)’ van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. Tijdens de bijeenkomsten over de bovenvermelde ‘roadmap’ werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij overdrachtsbeslissingen en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een sjabloon op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op Dublin Procedure | European Union Agency for Asylum (europa.eu) en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel, ‘levend’ document gaat dat regelmatig door de Letse autoriteiten zal worden bijgewerkt. In het informatieblad wordt gemeld dat overgedragen personen worden opgewacht door leden van de grensbewakingsdienst. Indien de overgedragen persoon aangeeft dat hij of zij internationale bescherming wil vragen wordt hij of zij overgebracht naar het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming (‘State Border Guard officers shall meet the transferred person at the airport and, if the person wishes to continue the asylum procedure in the Republic of Latvia, take him/her to the accommodation centre for asylum seekers of The Office of Citizenships and Migration Affairs’, pagina 2). Op dit ogenblik heeft Letland één opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, dat is gevestigd in de gemeente Muceniki. Het opvangcentrum ligt op een dertigtal kilometer van de internationale luchthaven van Riga.

In de zomer van 2021 werd Letland geconfronteerd met een grote instroom van immigranten vanuit Wit-Rusland. Als reactie daarop werden noodmaatregelen uitgeroepen en voerde de Letse overheid een aantal wijzigingen door in de wetgeving inzake toegang en verblijf. Deze hervormingen waren controversieel en onder meer het UNHCR, Amnesty International en Dunja Mijatovic, commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa uitten hun bezorgdheid in hoeverre deze wijzigingen verenigbaar waren met het EU- en internationale recht (cfr. EU Eastern Borders: Mixed Developments in Baltic States as EU Defends Lithuania and Latvia Over ‘Legalisation’ of Pushbacks, Polish Government Facing Headwind over Visa Corruption Scheme Amid Protests over Arbitrary Detention, Frontex Expanding Cooperation with Albania | European Council on Refugees and Exiles (ECRE) en Latvia: Legal amendments would empower border guards to torture and push back migrants and refugees - Amnesty International). Hieromtrent wensen we te

benadrukken dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Letland zal worden overgedragen nadat de Letse instanties daartoe hun akkoord verleenden. Het akkoord tot terugname houdt in dat de Letse instanties de betrokkene toegang zullen verlenen tot hun grondgebied en de mogelijkheid zullen bieden internationale bescherming te vragen. De betrokkene zal naar Letland terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het enkele feit dat "push backs" en zorgwekkende situaties aan de grenzen werden gerapporteerd betekent dit niet dat de Letse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Letland worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

De betrokkene werd gehoord op 12.02.2024 en stelde toen dat hij in goede gezondheid verkeert.

Het HvJ-EU oordeelde in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen.

Verzoekers om internationale bescherming hebben in Letland recht op gezondheidszorg vanaf het indienen van hun verzoek om internationale bescherming (cfr. informatieblad, pagina 4).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Letland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

De Letse autoriteiten worden minstens 5 dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Letland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Letland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Letland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Letse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Letse instanties.

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft de vordering tot schorsing, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, verworpen met het arrest nr. 305 489 van 24 april 2024.

De verzoeker heeft, overeenkomstig artikel 39/82, §6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig een verzoek tot voortzetting ingediend. Hij heeft tevens binnen de termijn, voorzien in artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, meegedeeld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3. De partijen werden per brief van 12 november 2025 opgeroepen voor de terechtzitting van 15 december 2025. In deze oproeping werd aan de beide partijen - met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet - gevraagd om alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidige beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.

De verweerder heeft, gevolg gevende aan de voormelde vragen, op 4 december 2025 twee stukken overgemaakt waaruit blijkt dat de verzoeker op 25 april 2024 naar Letland werd overgebracht en dat hij aldaar op 4 september 2024 de internationale beschermingsstatus heeft verkregen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bovendien bestaan op het moment van het indienen van het beroep en het moet blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

Uit de stukken die de verweerder heeft overgemaakt blijkt dat de verzoeker sinds 4 september 2024 in Letland de internationale beschermingsstatus geniet, dit ingevolge het aldaar op 23 oktober 2023 ingediende verzoek om internationale bescherming. Ter terechtzitting wordt dit door beide partijen bevestigd. Desbetreffend gevraagd naar het actueel belang bij de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing, heeft de advocaat van de verzoeker gesteld zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Aangezien de verzoeker thans de internationale bescherming geniet in Letland, heeft hij geen belang meer bij het beroep dat erop is gericht de verantwoordelijkheid van België voor zijn alhier ingediende verzoek om internationale bescherming te doen vaststellen. Eenmaal een internationale beschermingsstatus is verleend, is de Dublin III-verordening niet meer van toepassing en kan België dus niet meer verantwoordelijk worden voor de behandeling van het aan de thans bestreden beslissing ten grondslag liggende beschermingsverzoek.

Er worden ter terechtzitting geen nuttige gegevens aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoeker in de concrete en actuele omstandigheden van de zaak nog een belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ambtshalve dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE